

Prieš 500 metų į Žemę atėjo nepaprastos galios Aukščiausiojo Viešpaties įsikūnijimas Šri Krišna Čaitanja Mahaprabhu. Jo dėka Krišnos sąmonės judėjimas išplito visoje Indijoje. Savo mokiniams Šri Krišna Čaitanja Mahaprabhu nurodė skelbti mokymą ir plėtoti misionierišką veiklą visame pasaulyje. Kitados, Vedų kultūros klestėjimo laikais, žmonės turėjo žinių apie Krišną, tačiau ilgainiui jos buvo užmirštos, ir labai aštriai iškilo poreikis atgaivinti Vedų kultūrą ir religiją.

Šios misijos ir ėmėsi Čaitanjos Mahaprabhu mokiniai, kurie parašė labai plačią literatūrą, kad žmonės kuo daugiau sužinotų apie tai, kas juos sieja su Aukščiausiuoju Viešpačiu. Šis švietėjiškas darbas nenutrūko iki pat Džagannathos dasos Babaji laikų. Džagannatha dasa Babaji buvo didžiai atsidavęs Aukščusiajam Viešpačiui ir suprato, kaip svarbu Vedų mokymą skelbti Vakarų šalyse. Jis nurodė savo mokiniui Šrilai Bhaktivinodai Thakurai propaguoti Krišnos sąmonę Vakaruose.

Dieną Šrila Bhaktivinoda dirbo teisėju vienoje Vakarų Bengalijos apygardoje, o naktį rašė knygas anglų ir bengalų kalbomis bei sanskritu, tikėdamasis, kad Vedų išmintis pasieks viso pasaulio žmones. Jis pirmasis paštu nusiuntė Vedų veikalą į MacGillo universitetą Kanadoje, tokiu būdu pradėdamas naują Vedų kultūros raidos etapą. Šrilos Bhaktivinodos sūnus Šrila Bhaktisiddhanta Sarasvatis Thakura, garsus eruditas ir astronomas, gavęs Šrilos Gaurakišoros dasos Babaji įšventinimą, pratęsė tėvo pradėtą darbą, plėtodamas misionierišką veiklą visoje Indijos teritorijoje. Bhaktisiddhanta Sarasvatis nurodė savo mokiniui Jo Dieviškajai Malonybei A. C. Bhaktivedantai Svamiui Prabhupadai vykti į Vakarus, skelbti Vedų mokymą anglų kalba ir supažindinti Vakarų šalių gyventojus su Krišnos sąmonės praktika.